

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce	Zdravý Spořilov, z.s., IČ: 011 82 137 sídlem Čtyřdílňá 3, Praha 4 zastoupený advokátem JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D. sídlem Aranžerská 166, Praha 9
proti žalovanému	Ministerstvo životního prostředí sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. MZP/2018/500/2345,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výroku I. v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 8. 2018, č. j. MHMP 1258150/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“) rozhodnuto, že záměr „Spořilovská spojka – zakrytí“ nepodléhá posouzení podle zákona o EIA.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Správní orgán obdržel dne 9. 2. 2018 oznámení záměru „Spořilovská spojka – zakrytí“. Oznamovatelem byla Technická správa komunikací hl. n. Prahy. Cílem záměru bylo těžké zakrytí stávající pozemní komunikace (Spořilovské spojky), spolu s přeložením a prodloužením tramvajové tratě, a související úpravy území. Součástí záměru byla také výstavba nových podzemních garáží s kapacitou 170 parkovacích míst, předpokládané navýšení parkovacích míst v území oproti stávajícímu stavu činilo přibližně 271 parkovacích míst. Celkem bylo dle oznámení navrženo v území cca 541 parkovacích míst.
4. Správní orgán zahájil dne 27. 2. 2018 zjišťovací řízení, jehož účel spočíval ve zjištění, zda má záměr významný vliv na životní prostředí a zda podléhá posouzení podle zákona o EIA. Během zjišťovacího řízení se k oznámení záměru vyjádřil mj. také žalobce, který požadoval posouzení záměru dle zákona o EIA.
5. Dne 16. 8. 2018 vydal správní orgán prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl, že oznámený záměr nepodléhá posouzení podle zákona o EIA. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalobce požadoval, aby byl záměr posouzen z hlediska jeho vlivů na životní prostředí a také, aby oznamovatel vybral jako nejvhodnější variantu uskutečnění záměru variantu E1b s výdechovým objektem, která umožní obousměrný provoz nákladní dopravy na zakryté Spořilovské, čímž uleví hlukovému a imisnímu zatížení v oblasti jihozápadního Spořilova.
6. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce dne 16. 7. 2019, přičemž uvedl následující důvody.
7. V kapitole B.I.1. oznámení je uvedeno, že rekonstrukce Spořilovské spojky zakrytím není záměrem dle přílohy č. 1 zákona o EIA, dále že prodloužení tramvajové tratě naplňuje dle přílohy č. 1 zákona o EIA položku bodu 46, záměr je zařazen do kategorie II. Výstavba garáží a parkovacích míst naplňuje položku bodu 109, záměr je však podlimitní. Důvod tohoto závěru je uveden v kapitole B.I.2. oznámení, kde je napsáno, že celkem je v území navrženo cca 541 parkovacích míst, ale částečně jako náhrada za zrušená parkovací místa, celkové předpokládané navýšení parkovacích míst v území oproti současnému stavu činí cca 271 parkovacích míst. Z tohoto důvodu bylo dle žalovaného v bodu 4 výrokové části prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že záměr naplňuje § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA ve vztahu k bodu 46 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu o EIA. Žalovaný dodal, že vlivy záměru na veřejné zdraví a životní prostředí byly řádně posouzeny bez ohledu na zařazení záměru podle přílohy č. 1 zákona o EIA. Výstavba podzemních garáží a nových parkovacích míst na povrchu je zmíněna v oznámení i v rozptylové a hlukové studii, které jsou přílohami P7 a P8 oznámení.
8. Dle žalovaného nelze předmět oznámení podřadit pod bod 108 přílohy č. 1 zákona o EIA, protože se dle Metodického výkladu vybraných bodů přílohy č. 1 k zákonu o EIA ze dne 1. 10. 2018, č. j. MZP/2018/710/3250 (dále jen „Metodický výklad“), nejedná o rozvoj sídel s rozlohou do 5 ha.

9. Žalovaný upozornil, že přehled zvažovaných variant je obsažený v kapitole B.I.5. oznámení, přičemž záměr je navržen v jedné variantě technického řešení a ve dvou variantách dopravního řešení (E1a a E1b). Varianty jsou vyhodnoceny v rozptylové a hlukové studii, na základě hodnocení byla vybrána varianta E1b s výdechem dle kapitoly E oznámení. Tato varianta je pro území příznivější než varianta E1a, protože jejím přijetím dojde ke snížení dopravy v důsledku zkrácení jízdy nákladních vozidel, a tím ke snížení emisí. Při neexistenci výdechu ve variantě E1b by došlo zejména u jižního portálu tunelu k nepřijatelnému nárůstu koncentrací znečišťujících látek, které by překračovaly stanovené meze NO_2 a PM_{10} , a to dokonce v prostoru obytné zástavby. Výdech má odvádět vzduch ze západní tunelové trouby.
10. Ve věci namítaného logického rozporu mezi variantami E1a a E1b žalovaný konstatoval, že z hlediska vlivů na životní prostředí je nejpríznivější varianta E1b s výdechem, nicméně ani varianta E1a nepředstavuje významné negativní ovlivnění životního prostředí, protože záměr nepodléhá posouzení EIA. Žalovaný upozornil, že výdech vyžaduje značné finanční náklady a následný provoz vzduchotechniky též zvyšuje náklady na provoz tunelu. Přitom nepříznivý stav, který má být výdechem omezen, bude trvat pouze do doby uskutečnění Pražského dálničního okruhu D0 – stavby 511. Uskutečnění varianty E1b s výdechem v hodnotě desítek miliónů korun by pro oznamovatele představovalo větší hospodářskou zátěž než varianta E1a.
11. Žalovaný je přesvědčen, že samotný záměr je kompenzačním opatřením dle § 11 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), neboť dle rozptylové studie dojde po uskutečnění záměru k výraznému a plošně rozsáhlému poklesu látek znečišťujících ovzduší, naopak nárůsty znečištění jsou omezeny pouze na těsné okolí portálů nového tunelu. Navíc dle kapitoly D.I.3. oznámení nebylo v území dle údajů Českého hydrometeorologického ústavu (dále jen „ČHMÚ“) v pětiletém průměru zaznamenáno překročení imisních limitů pro průměrné roční koncentrace žádné ze znečišťujících látek.
12. Dle žalovaného obdržel správní orgán v průběhu zjišťovacího řízení dopis oznamovatele ze dne 7. 8. 2018, kterým oznamovatel pro vyloučení veškerých pochybností sdělil varianty záměru, které uvažoval provést, a tyto varianty odlišil od variant doložených v oznámení pouze jako informativní podklad pro zdůvodnění učiněného výběru. Z dopisu plyne, že oznamovatel dále zvažuje jen dopravní stavy varianty V1a a V1b, tj. pouze částečnou uzavírku Spořilovské spojky. Oznamovatel vypustil variantu V1c kvůli nemožnosti jejího uskutečnění pro přijatá protihluková opatření ve shodném prostoru. Vypuštění této varianty nelze považovat za zúžení záměru, protože v kapitole E oznámení je uvedeno, že varianty V1 se z hlediska vlivů na životní prostředí liší velmi málo. Varianty V2, spočívající v úplném uzavření Spořilovské spojky nepřichází v úvahu z důvodu dopravního kolapsu a nepřípustného zhoršení prostředí v okolí objízdných tras.
13. Žalovaný k odvolací námitce neposouzení nulové varianty po realizaci silničního okruhu kolem Prahy – stavby 511 uvedl, že provedení tohoto posouzení by nemělo žádný dopad na zjištění, že záměr nemá v navržených podobách významný nepříznivý vliv na životní prostředí, a proto nepodléhá EIA. Cílem zakrytí Spořilovské spojky je snížení hlukové a imisní zátěže obyvatel a možnost nového urbanistického ztvárnění a využití prostoru vzniklého na zakrytí.

14. Vliv jiných záměrů ve stejném území byl dle žalovaného posouzen v kapitole B.I.4. oznámení. Dle dopravně inženýrských podkladů byla v Praze připravována řada dalších záměrů v různé vzdálenosti od Spořilova a jejich společný vliv měl být nepřímý. Vlivy dopravy z výstavby na území bývalého Interlovu se v území Spořilovské spojky projeví jen velmi omezeně. Této skutečnosti je přizpůsoben způsob vyhodnocení kumulativních vlivů tohoto záměru. Vlivy jsou posouzeny pomocí růstových koeficientů dopravy pro silniční síť ve výhledových letech prognózy dopravních dat. Přestože není záměr výstavby v bývalém Interlovu výslovně uveden, jeho kumulativní vlivy jsou v rámci hodnocení zahrnuty.
15. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán se hlukovou zátěží zabýval na str. 54 prvostupňového rozhodnutí, a to i ve vztahu k ulici 5. května. Kapitola 7.3. hlukové studie obsahuje výpočty pro posouzení, zda je na posuzovaných úsecích možné uplatnit starou hlukovou zátěž. Z porovnání výsledků s ustanoveními nařízení vlády č. 272/2011 Sb. vyplývá, že korekci pro starou hlukovou zátěž nelze uplatnit pro komunikaci Spořilovská spojka a v noční době ani pro ulici 5. května. Hluková studie zohlednila akustické poměry v okolí komunikace 5. května, protože grafické přílohy hlukové studie zahrnují také ulici 5. května.
16. Žalovaný na základě této úvahy výrokem I. odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Argumentace účastníků

17. Žalobce v žalobě vznesl celkem pět žalobních bodů:

1) Předmětný záměr měl být ve zjišťovacím řízení posouzen jako limitní záměr podle bodu 109 přílohy č. 1 k zákonu o EIA, protože oznámení záměru výslovně předpokládá vybudování cca 541 nových parkovacích míst. Není rozhodné, zda nová parkovací místa budou zřízena jako kompenzace za parkovací místa jinde zrušená. Podstatné je pouze to, že se v území umísťuje a buduje 500 parkovacích míst na nových, resp. jiných místech, než kde byla stání dosavadní. Napadené rozhodnutí tak porušilo § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA. Vlivy související s vybudováním nových parkovacích míst nebyly ve smyslu § 7 odst. 2 a přílohy č. 2 k zákonu o EIA v oznámení záměru posouzeny. Na str. 11 až 17 oznámení byla nová parkovací místa pouze popsána. Tento nedostatek není napraven ani v rozptylové a hlukové studii (přílohy P7 a P8 oznámení).

2) Předmětný záměr měl být ve zjišťovacím řízení posouzen též jako limitní záměr podle bodu 108 přílohy č. 1 zákona o EIA, protože měl rozlohu cca 30 ha. Žalovaný proto porušil § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA. Právní pojem „záměry rozvoje sídel“ je neurčitý proto, aby nezahrnoval jen záměry na výstavbu obytných, obchodních či administrativních souborů, bytových domů, rodinných domů apod., ale obecně jakékoli stavební záměry, jejichž podstatou je významná změna struktury obytných sídel. Žalobce nepochybuje o tom, že předmětným záměrem dochází ke komplexní přeměně (rozvoji) sídla, resp. celé sídelní čtvrti ve smyslu Metodického výkladu. Záměr se totiž týká nejen samotného těžkého zakrytí Spořilovské spojky, ale především následné rozsáhlé stavební a terénní úpravy. O významu záměru svědčí obrázek B.12. na str. 29 oznámení. Dle žalobce je absurdní, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že takto rozsáhlý záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Žalobce považoval vyjádření žalovaného, že vlivy

záměru byly posouzeny ze všech podstatných hledisek dle § 7 odst. 2 zákona o EIA, za nepravdivé, protože dílčí aspekty záměru jakožto „záměru rozvoje sídla“ byly v oznámení pouze popsány v oddílu B.I.2. (str. 8-13 oznámení). Shodně tomu bylo v případě oddílu B.III. (str. 49-53 oznámení) a oddílu D.I. (str. 82-109 oznámení).

3) Ve zjišťovacím řízení byly nedostatečně posouzeny vlivy varianty E1b s výdechovým objektem, jež je popsána v oddílech B.I.6., B.III.1., D.I.1. a D.I.3, části E oznámení a v rozptylové studii. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí v rozporu s § 5 odst. 4 a bodem B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA. Výdechový objekt je v oznámení charakterizován jen velmi rámcově a zcela nedostatečně na str. 40. Oznámení postrádá přesnější vymezení provozních parametrů výdechového objektu, což má za následek nepodloženost a neověřitelnost odhadů v části D a E. Výška výdechového objektu je určena poměrně širokým rozpětím 5 až 10 m, přičemž výška výdechu je rozhodným určovatelem pro rozptyl znečišťujících látek do prostoru. Nejsou-li žádné další technické ani technologické parametry výdechového objektu v oznámení vymezeny, nemůže oznamovatel (natož zpracovatel rozptylové studie) tato neexistující východiska nahrazovat svými odhady a na jejich základě vyvozovat závěry o účinnosti odvodu znečišťujících látek z tunelu a jejich rozptylu do okolí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje vypořádání výše uvedených odvolacích důvodů, a navíc je věcně vadné.

4) Oznámení je nepodložené a trpí vnitřní logickou rozporností při porovnání vhodnosti variant E1a a E1b s výdechovým objektem v části E oznámení (viz situační výkresy variant E1a a E1b dle přílohy č. 4 žaloby). Kvůli tomu je napadené rozhodnutí v rozporu s bodem B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA. Oznamovatel na str. 117 až 118 oznámení konstatoval, že varianta E1b s výdechem je pro území příznivější než varianta E1a, přesto vzápětí na str. 118 dospěl k upřednostnění varianty E1a. Důvodem byly zvýšené finanční náklady varianty E1b s výdechem. Oznamovatel však neprovedl přesnější a ověřitelný odhad nákladů na výstavbu a provoz výdechového objektu, ani relativní srovnání těchto nákladů s celkovou výší nákladů na realizaci záměru. Dle bodu B.I.5 přílohy č. 3 zákona o EIA byl oznamovatel povinen ekonomické hledisko řádně zdůvodnit konkrétními skutečnostmi, neurčité úvahy o značných finančních nákladech v řádu desítek milionů korun nestačí. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že úvahy oznamovatele o ekonomickém hledisku záměru jsou čistě subjektivní. Takový závěr je v rozporu s § 1 odst. 3 zákona o EIA a popírá smysl posuzování jednotlivých variant. Neobstojí ani úvaha žalovaného, že všechny aktivní varianty jsou příznivější než nulový stav, neboť samotná skutečnost, že zvažované varianty nějakého záměru jsou lepší než stávající (nevyhovující) stav, bez dalšího neznámá, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a tedy že nepodléhá posouzení ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o EIA.

5) Varianta E1b s výdechovým objektem měla být ve zjišťovacím řízení posouzena jako kompenzační opatření pro překročení imisních limitů poblíž komunikací 5. května a Jižní spojky dle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší. Napadené rozhodnutí je v rozporu s bodem III.7. přílohy č. 2 a bodem D.4. přílohy č. 3 zákona o EIA. Kompenzačním opatřením byla právě varianta E1b s výdechovým objektem, protože by umožnila obousměrný provoz nákladních automobilů po zakryté Spořilovské, z jihu i ze severu. V důsledku toho by část tranzitní nákladní dopravy nemusela objíždět Spořilov po Jižní spojnici a komunikaci 5. května, čímž by se snížilo nadlimitní imisní zatížení přilehlé oblasti jihozápadního Spořilova. Názor žalovaného, uvedený na str. 7 napadeného rozhodnutí, že nárůsty znečištění jsou lokalizovány pouze v těsném okolí portálů nového tunelu, a že

poblíž komunikace 5. května a Jižní spojky nedochází ke zvýšení koncentrace znečišťujících látek, je v rozporu se správním spisem, konkrétně s údaji na str. 66 a 67 kapitoly 7 rozptylové studie. Dle rozptylové studie byly navíc v oblasti 5. května a Jižní spojky splněny alternativní podmínky pro uložení kompenzačního opatření dle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil následující.
19. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že ve věci záměru „Spořilovská spojka – zakrytí“ proběhlo zjišťovací řízení, jehož výsledkem bylo konstatování, že daný záměr nenaplnňuje limitní hodnoty dle bodu 109 přílohy č. 1 zákona o EIA. Dle bodu 109 není limit naplněn, pokud dojde k rozšíření stávajícího parkoviště nebo k přebudování určité lokality disponující určitým počtem parkovacích míst, nýbrž při vzniku 500 nových parkovacích míst. Vliv nových parkovacích míst na životní prostředí byl dostatečně posouzen v rozptylové a hlukové studii. Pokud by doopravdy šlo o parkoviště o 500 nových parkovacích místech, pak by bylo nutné obstarat závazné stanovisko dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší, jež by tuto otázkou posoudilo detailně (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 55 A 12/2019-59).
20. Ve věci druhé námitky žalovaný uvedl, že příloha č. 2 zákona o EIA neobsahuje žádná zvláštní kritéria pro zjišťovací řízení s ohledem na zařazení záměru pod konkrétní bod dle přílohy č. 1. Žalovaný má za to, že i kdyby záměr nebyl kategorizován dostatečně, tj. nebyl podřazen pod všechny body dle přílohy č. 1 zákona o EIA, pokud by se takovou vadou současně nezměnilo zařazení do příslušné kategorie, nebo příslušnost správního úřadu, pak by nešlo o vadu způsobilou žalobce zkrátit na jeho právech. Bod 108 je bodem sběrným, který se uplatní až když záměr nelze podřadit pod jiný bod přílohy č. 1. Pro řádný průběh zjišťovacího řízení je podstatné, aby byl záměr zařazen pod nějaký bod v konkrétní kategorii, kritéria zjišťovacího řízení jsou uvedena v příloze č. 2 zákona o EIA nezávisle na konkrétním bodovém zařazení.
21. Žalovaný je přesvědčen, že parametry výdechu, uvedené v rozptylové studii a v oznámení, jsou dostatečné pro posouzení jeho dopadu v režimu obecného posouzení významnosti vlivů na životní prostředí dle zákona o EIA.
22. Žalovaný má dále za to, že pro zákonnost závěru zjišťovacího řízení je podstatná skutečnost, že varianty E1a a E1b nemohou mít významný vliv na životní prostředí. Kritéria přílohy č. 2 a ustanovení § 7 odst. 6 zákona o EIA nevyžadují, na rozdíl od posudku či stanoviska EIA, hodnocení pořadí jednotlivých variant, pokud navrhované varianty nepředstavují významný vliv na životní prostředí. Oznámení nemá nedostatky, které by byly důvodem pro jeho přepracování. Je na oznamovateli, kterou variantu dle vývoje situace uskuteční, neboť z hlediska zjišťovacího řízení jsou obě varianty přípustné. Postup správního orgánu nebyl v rozporu s bodem III.7. přílohy č. 2 zákona o EIA, protože se zabýval variantou E1b s výdechem.
23. Námitka chybějícího kompenzačního opatření na daný případ dle žalovaného nedopadá. Uložení kompenzačního opatření představuje dílčí otázku při vydávání závazného stanoviska na úseku ochrany ovzduší, jež se týká konkrétní podoby záměru zvolené oznamovatelem. Tato úvaha svým rozsahem přesahuje rámec úvah obecného posuzování vlivů záměru na životní prostředí. Závěr zjišťovacího řízení nenahrazuje případné další

úvahy orgánu ochrany ovzduší a nepředjímá výsledek závazného stanoviska dle zákona o ochraně ovzduší.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
25. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
26. **Ad 1)** Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona záměry uvedené v kategorii II přílohy č. 1 k zákonu o EIA a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
27. Podle § 7 odst. 2 zákona o EIA je u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.
28. Podle bodu 109 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu o EIA podléhají zjišťovacímu řízení před krajským úřadem parkoviště nebo garáže s kapacitou od stanoveného limitu parkovacích stání v součtu pro celou stavbu. Limitem je 500 parkovacích stání.
29. Žalobce namítal, že předmětný záměr měl být ve zjišťovacím řízení posouzen jako limitní záměr podle bodu 109 přílohy č. 1 k zákonu o EIA, protože oznámení záměru výslovně předpokládá vybudování cca 541 nových parkovacích míst. Vlivy související s vybudováním nových parkovacích míst nebyly ve smyslu § 7 odst. 2 a přílohy č. 2 k zákonu o EIA v oznámení záměru posouzeny. Na str. 11 až 17 oznámení byla nová parkovací místa pouze popsána. Tento nedostatek není napraven ani v rozptylové a hlukové studii (přílohy P7 a P8 oznámení).
30. Městský soud nejprve zkoumal, zda lze záměr podřadit pod bod 109 přílohy č. 1 k zákonu o EIA. Aby bylo možné záměr zařadit pod tento bod, je dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA nutné, aby parkoviště nebo garáže dosahovaly v součtu kapacity parkovacích stání alespoň ve výši 500 míst.
31. Ze strany 13 oznámení záměru vyplývá, že součástí projektu je výstavba dvou podzemních garáží čítajících přibližně 170 parkovacích stání a rozšíření kapacit povrchového podélného nebo šikmého stání v ulicích dotčených stavbou. Oznamovatel uvedl, že celkové předpokládané navýšení parkovacích míst v území oproti stávajícímu stavu činí 271 parkovacích stání (170 podzemních stání společně s rozšířením povrchového stání), což znamená, že v území bude nově cca 541 parkovacích míst.

32. Limit 500 míst stanovený bodem 109 přílohy č. 1 k zákonu o EIA se týká součtu parkovacích míst v rámci celé stavby, nikoli všech míst v oblasti dotčené uskutečněním stavebního záměru. Oznamovatel předpokládal vytvoření 271 nových parkovacích stání. Jednalo se tak o menší množství než 500 míst. Žalovaný proto nepochybil, když stavbu parkovacích stání vyhodnotil jako podlimitní záměr, který nepodléhá posouzení ve zjišťovacím řízení.
33. Vzhledem k tomu, že výstavba parkovacích stání nepodléhá zjišťovacímu řízení dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA pro její podlimitní rozsah, žalovaný nebyl povinen zkoumat, zda stavba parkovacích stání mohla mít významný vliv na životní prostředí ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o EIA. Není proto na škodu, že žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí na závěry rozptylové a hlukové studie, z nichž se ani jedna přímo nevěnovala vlivu parkovacích míst na životní prostředí.
34. Městský soud žalobní námitku zamítl.
35. **Ad 2)** Podle bodu 108 kategorie II přílohy č. 1 zákona o EIA podléhají zjišťovacímu řízení před krajským úřadem záměry rozvoje sídel s rozlohou záměru od 5 ha.
36. Podle Metodického výkladu bodu 108 přílohy č. 1 zákona o EIA, str. 68, se rozvojem sídel rozumí záměry, které nelze zařadit do jiného bodu přílohy č. 1 k zákonu o EIA a jejichž cílem je plošně (ve vztahu k limitní hodnotě) rozvíjet, rozšiřovat, měnit, doplňovat nebo zakládat sídlo.
37. Žalobce tvrdil, že předmětný záměr měl být ve zjišťovacím řízení posouzen též jako limitní záměr podle bodu 108 přílohy č. 1 zákona o EIA, protože měl rozlohu cca 30 ha. Žalovaný proto porušil § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA. Žalobce považoval vyjádření žalovaného, že vlivy záměru byly posouzeny ze všech podstatných hledisek dle § 7 odst. 2 zákona o EIA, za nepravdivé, protože dílčí aspekty záměru jakožto „záměru rozvoje sídla“ byly v oznámení pouze popsány v oddílu B.I.2. (str. 8-13 oznámení). Shodně tomu bylo v případě oddílu B.III. (str. 49-53 oznámení) a oddílu D.I. (str. 82-109 oznámení).
38. Městský soud upozorňuje, že bod 108 přílohy č. 1 zákona o EIA je dle Metodického výkladu sběrnou skutkovou podstatou, pod níž náleží záměry, které nelze zařadit do jiného bodu přílohy č. 1 zákona o EIA. To není případ zakrytí Spořilovské spojky, protože zjišťovací řízení již bylo provedeno z důvodu prodloužení tramvajové tratě, které spadá pod bod 46 přílohy č. 1 zákona o EIA, tj. tramvajové, trolejbusové, nadzemní a podzemní dráhy, visuté dráhy nebo podobné dráhy zvláštního typu sloužící výhradně nebo zvláště k přepravě lidí (od 1 km).
39. Zařazení záměru pod bod 108 přílohy č. 1 zákona o EIA by právní postavení žalobce nevylepšilo, protože se jedná o záměr kategorie II, tedy takový, jenž podléhá zjišťovacímu řízení, nikoli přímo posouzení EIA. Zájmy žalobce byly chráněny v tomto zjišťovacím řízení, které je předmětem této žaloby. Kritéria zjišťovacího řízení uvedená v příloze č. 2 zákona o EIA se neliší dle bodového zařazení záměru. To je ostatně patrné z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž se správní orgán nezabýval výhradně vlivy prodloužení tramvajové tratě, ale zkoumal též dopady zakrytí a rekonstrukce Spořilovské spojky.
40. Vyjádření žalovaného, že vlivy záměru byly posouzeny ze všech podstatných hledisek dle § 7 odst. 2 zákona o EIA, považuje městský soud za pravdivé. Správní orgán zkoumal vliv záměru na jednotlivé složky životního prostředí na str. 10 až 26 prvostupňového

rozhodnutí. Tato úvaha by po věcné stránce nebyla jiná, kdyby byl záměr kromě bodu 46 podřazen taktéž pod bod 108 nebo bod 109 přílohy č. 1 zákona o EIA. Žalobcem tvrzená obecnost určitých pasáží oznámení na tomto závěru nic nemění, protože správní orgán při svém hodnocení vycházel z konkrétních hodnot obsažených kupř. v rozptylové studii, akustické studii, v mapách klouzavých pětiletých průměrů imisních koncentrací publikovaných ČHMÚ, dále v botanickém průzkumu, v inventarizaci dřevin, ale též ve studiích týkajících se vyhodnocení vlivů záměru na veřejné zdraví, nebo na krajinný ráz.

41. Městský soud proto námitce žalobce nepřisvědčil.
42. **Ad 3)** Podle § 5 odst. 4 zákona o EIA zahrnuje posuzování záměru i návrh opatření k předcházení možným významným negativním vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků navrhovaných opatření, a dále návrh opatření k monitorování možných významných negativních vlivů na životní prostředí, nevyplyvajících z požadavků jiných právních předpisů.
43. Podle bodu B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA jsou náležitostí oznámení základní údaje o záměru obsahující stručný popis technického a technologického řešení záměru včetně případných demoličních prací nezbytných pro realizaci záměru.
44. Dle žalobce nebyly ve zjišťovacím řízení dostatečně posouzeny vlivy varianty E1b s výdechovým objektem, jež je popsána v oddílech B.I.6., B.III.1., D.I.1. a D.I.3, části E oznámení a v rozptylové studii. Z tohoto důvodu je napadané rozhodnutí v rozporu s § 5 odst. 4 a bodem B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA. Výdechový objekt je v oznámení charakterizován jen velmi rámcově a zcela nedostatečně na str. 40. Nejsou-li žádné další technické ani technologické parametry výdechového objektu v oznámení vymezeny, nemůže oznamovatel (natož zpracovatel rozptylové studie) tato neexistující východiska nahrazovat svými odhady a na jejich základě vyvozovat závěry o účinnosti odvodu znečišťujících látek z tunelu a jejich rozptylu do okolí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje vypořádání výše uvedených odvolacích důvodů, a taktéž věcně vadné.
45. Oznamovatel byl dle bodu B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA povinen v oznámení uvést základní údaje o záměru obsahující mj. stručný popis technického a technologického řešení záměru. Oznamovatel na str. 40 oznámení (kapitola B.I.6.) k variantě E1b uvedl: „*V případě požadavku na oboustranné vedení nákladní dopravy tunelem Spořilovské spojky, dle varianty E1b, bylo nezbytné do doby dokončení části Pražského okruhu č. st. 511 realizovat u jižního portálu tunelu výdechový objekt pro zajištění efektivnějšího rozptylu zplodin a zajištění splnění imisních limitů z provozu západní (stoupací) tunelové trouby. Výdechový objekt by v takové variantě byl umístěn cca 100 m před portálem tunelu na jeho stropě, výška by dosahovala 5-10 m.*“
46. Takové oznámení neodporuje bodu B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA, protože uvádí důvod pro přijetí navrhovaného technického řešení a toto řešení předběžně vymezuje z hlediska jeho umístění a rozměrů. Stručnost v tomto případě není vadou oznámení, bod B.I.6. přílohy č. 3 zákona o EIA stručný popis přímo předpokládá. Je tomu tak proto, že pro splnění účelu zjišťovacího řízení, který spočívá ve zjištění, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí, postačuje popis odpovídající stávajícími stupni přípravy záměru.

47. Ze str. 11 prvostupňového rozhodnutí plyne, že správní orgán při hodnocení vlivů záměru na ovzduší vycházel zejména z rozptylové studie. Vstupními údaji této studie nejsou náhodné nebo neověřené údaje, nýbrž výstupy modelového hodnocení kvality ovzduší na území hl. m. Prahy, které je zpracováno ve dvouletých pravidelných intervalech (zde šlo o Modelové hodnocení kvality ovzduší na území hl. m. Prahy – Aktualizace 2016). Do modelových výpočtů bylo navíc zahrnuto celistvé imisní pozadí tvořené všemi zdroji znečištění na území Prahy (vizte výkres č. 1 rozptylové studie). Z tohoto důvodu nelze závěry správního orgánu čerpající z rozptylové studie a uvedené na str. 11 až 13, a na str. 42 prvostupňového rozhodnutí považovat za svévolné odhady.
48. Žalovaný neporušil § 5 odst. 4 zákona o EIA, protože toto ustanovení se týká tzv. mitigačních opatření, která jsou navržena na základě posouzení vlivů záměru na životní prostředí v procesu EIA. Ustanovení § 5 odst. 4 zákona o EIA neuvádí způsob vedení zjišťovacího řízení, ten je upraven v § 7 a příloze č. 2 zákona o EIA. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve zjišťovacím řízení, nikoli výsledkem procesu EIA, proto neměl žalovaný povinnost zkoumat návrh opatření k předcházení nepříznivým vlivům záměru na životní prostředí.
49. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Důvody uvedené na str. 11 až 13 a na str. 42 prvostupňového rozhodnutí jsou dostatečné a srozumitelné, žalovaný je proto mohl odkazem na str. 7 napadeného rozhodnutí převzít.
50. Napadené rozhodnutí není stíženo ani věcnou nesprávností. Výsledky modelových výpočtů jsou vyhodnoceny ve vztahu k imisním limitům, které určují přípustnou úroveň znečištění. Účinnost výdechového objektu lze dovodit pomocí porovnání textové a grafické části rozptylové studie, kde je popsán očekávaný stav pro variantu E1b bez výdechového objektu a s ním. Městský soud dodává, že každé posouzení vlivu dosud neuskutečněného záměru na životní prostředí se bude zakládat na určité míře pravděpodobnosti, neboť budoucnost je nejistá. Současně nelze klást na zjišťovací řízení vedené u záměru dle kategorie II přílohy č. 1 zákona o EIA shodné nároky jako na proces EIA, protože cíle těchto postupů jsou rozdílné. Není proto vadou zjišťovacího řízení, že výdechový objekt nebyl blíže vymezen.
51. Na základě výše uvedených důvodů soud žalobní námitce nevyhověl.
52. **Ad 4)** Podle bodu B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA je náležitostí oznámení údaj o záměru obsahující zdůvodnění umístění záměru, včetně přehledu zvažovaných variant a hlavních důvodů (i z hlediska životního prostředí) pro jejich výběr, resp. odmítnutí.
53. Podle § 7 odst. 6 zákona o EIA platí, že dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.
54. Podle § 1 odst. 3 zákona o EIA je účelem posuzování vlivů na životní prostředí získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti.

55. Podle bodu I.5. a 7 přílohy č. 2 zákona o EIA správní orgán ve zjišťovacím řízení zváží parametry záměru se zvláštním zřetelem na znečišťování životního prostředí a rušivé vlivy, a na rizika pro veřejné zdraví (např. v důsledku kontaminace vod, znečištění ovzduší a hlukového zatížení).
56. Žalobce zastával názor, že oznámení je nepodložené a trpí vnitřní logickou rozporností při porovnání vhodnosti variant E1a a E1b s výdechovým objektem v části E oznámení (viz situační výkresy variant E1a a E1b dle přílohy č. 4 žaloby). Kvůli tomu je napadené rozhodnutí v rozporu s bodem B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA. Oznamovatel na str. 117 až 118 oznámení konstatoval, že varianta E1b s výdechem je pro území příznivější než varianta E1a, přesto vzápětí na str. 118 dospěl k upřednostnění varianty E1a. Dle bodu B.I.5 přílohy č. 3 zákona o EIA byl oznamovatel povinen ekonomické hledisko řádně zdůvodnit konkrétními skutečnostmi, neurčité úvahy o značných finančních nákladech v řádu desítek milionů korun nestačí. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že úvahy oznamovatele o ekonomickém hledisku záměru jsou čistě subjektivní. Takový závěr je v rozporu s § 1 odst. 3 zákona o EIA a popírá smysl posuzování jednotlivých variant. Neobstojí ani úvaha žalovaného, že všechny aktivní varianty jsou příznivější než nulový stav, neboť samotná skutečnost, že zvažované varianty nějakého záměru jsou lepší než stávající (nevyhovující) stav, bez dalšího neznámá, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a tedy že nepodléhá posouzení ve smyslu § 7 odst. 2 a 3 zákona o EIA.
57. Městský soud nejprve zjišťoval, zda oznámení záměru splnilo požadavky dle bodu B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA. Přehled variant uskutečnění záměru a důvody pro jejich výběr nebo odmítnutí jsou uvedeny na str. 117 a 118 oznámení. Ustanovení § 1 odst. 3 ve spojení s bodem B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA nevyžaduje, aby oznamovatel předložil rozsáhlou ekonomickou analýzu týkající se navrhovaných variant. Z hlediska účelu zjišťovacího řízení je rozhodné, že oznámení obsahovalo údaje nezbytné pro posouzení předpokládané míry vlivu záměru na životní prostředí (vizte kapitoly B.I.5. a D.I. oznámení). Oznámení záměru proto splnilo požadavky bodu B.I.5. přílohy č. 3 zákona o EIA.
58. Skutečnost, že oznamovatel na str. 118 oznámení upřednostnil variantu E1a namísto varianty E1b s výdechem, kterou sám označil za příznivější pro životní prostředí, sama o sobě nepůsobí rozpor uvnitř oznámení. Vliv záměru na životní prostředí je sice podstatným kritériem, není však kritériem jediným. Konečná cena varianty je pro oznamovatele důležitá. Smysl zjišťovacího řízení nespočívá ve výběru varianty uskutečnění záměru za oznamovatele, nýbrž v posouzení, zda navržené varianty mohou mít významný vliv na životní prostředí dle § 7 odst. 2 zákona o EIA, v důsledku čehož by podléhaly posouzení EIA. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda zjišťovací řízení tento účel splnilo.
59. Žalovaný odůvodnil neprovedení EIA v případě variant E1a a E1b s výdechem na str. 7, bod 4 napadeného rozhodnutí, přičemž zopakoval závěry správního orgánu. Správní orgán se této otázce věnoval na stranách 12 až 13, 25 až 26, a k námitce žalobce též na str. 45 a 46 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán vyšel při své úvaze ze stran 89 až 91 oznámení, které odpovídaly kapitole 4 rozptylové studie. Správní orgán dospěl na základě těchto podkladů ke dvěma závěrům: všechny navrhované varianty jsou příznivější než varianta nulová (bez uskutečnění záměru) a u žádné z variant E1a a E1b s výdechem nelze předpokládat významný vliv na životní prostředí.

60. Je pravda, že správní orgán vyhodnotil variantu E1b s výdechem jako nejprůzračnější z hlediska zlepšení kvality ovzduší a ochrany veřejného zdraví. To však bez dalšího neznamená, že lze u varianty E1a předpokládat podstatný vliv na životní prostředí. Varianta E1a spočívá ve vedení nákladní dopravy jako v současnosti (jeden směr odkloněný přes D1 a Jižní spojkou), bez odvětrání výdechem.
61. Správní orgán vyhodnotil vliv varianty E1a na kvalitu ovzduší dle § 7 odst. 6 zákona o EIA na str. 12 prvostupňového rozhodnutí takto: „Obecně lze konstatovat, že nejvyšší nárůst byl vypočten ve variantě E1b s výdechem, v případě varianty E1a má nárůst menší územní rozsah. [...] Zvýšení průměrné roční koncentrace NO_2 nad hranici imisního limitu vlivem provozu záměru bylo vypočteno pouze ve variantě E1b bez výdechu, v ostatních variantách jsou hodnoty koncentrací pod imisním limitem. [...] Ve variantě E1a dojde taktéž vlivem provozu k častějšímu výskytu nadlimitních koncentrací v okolí jižního portálu tunelu, ale pouze v oblasti bez obytné zástavby. [...] Ve všech hodnocených variantách bude imisní limit pro průměrnou roční koncentraci benzenu plněn na celém zájmovém území. Pro průměrnou roční koncentraci suspendovaných částic PM_{10} nebylo v žádném referenčním bodě vypočteno překročení imisního limitu vlivem hodnocení záměru, a to ve všech hodnocených variantách. Lokální překročení limitu pro denní koncentraci suspendovaných částic PM_{10} vlivem záměru bylo vypočteno ve variantě E1a (mimo obytnou zástavbu). [...] Překračování imisního limitu pro průměrnou roční koncentraci suspendovaných částic $\text{PM}_{2,5}$ bylo zaznamenáno jen zcela lokálně ve variantě E1a (v okolí severního portálu) a ve variantě E1b bez výdechu i s výdechem (v okolí obou portálů). V obou případech se jedná o oblast bez obytné zástavby. [...] Vlivem provozu záměru bylo zaznamenáno překročení imisního limitu pro průměrnou roční koncentraci benzo[a]pyrenu pouze v několika jednotlivých referenčních bodech, naopak ke snížení koncentrací pod hranici imisního limitu dojde zejména v oblasti hodnocené komunikace, a to ve všech posuzovaných variantách.“
62. Městský soud souhlasí s hodnocením varianty E1a, které provedl žalovaný, resp. správní orgán. Z výše uvedeného je zřejmé, že uskutečněním záměru dojde k poklesu znečištění ovzduší v přilehlém okolí, zejména podél zakrytého úseku Spořilovské ulice. Jedná se o podstatné zjištění pro hodnocení vlivu záměru na životní prostředí ve smyslu bodu I.5. přílohy č. 2 zákona o EIA. Nárůsty imisí jsou omezeny především na okolí portálů nového tunelu, a to mimo oblast obytné zástavby. Závěr správního orgánu má oporu jak v oznámení (str. 90 a 91), tak v rozptylové studii (závěry kapitol na stranách 15 až 37, 67).
63. Soud upozorňuje, že vlivy varianty E1a na jednotlivé složky životního prostředí nelze posuzovat odděleně, ale vždy ve vzájemné souvislosti. Správní orgán se např. na str. 18 a 19 prvostupňového rozhodnutí zabýval vlivem záměru na veřejné zdraví dle bodu I.7. přílohy č. 2 zákona o EIA, přičemž konstatoval, že varianta E1a je z hlediska účinků hluku nejprůzračnější, protože byl u ní zaznamenán jak pokles kardiovaskulárního rizika, tak i míry obtěžování obyvatel.
64. Lze tedy shrnout, že každá navržená varianta má příznivé a nepříznivé dopady na životní prostředí. Varianta E1a ovlivňuje životní prostředí, avšak tento vliv, hodnocený celistvě, není významný natolik, aby ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o EIA odůvodnil provedení EIA.
65. Městský soud z výše uvedených důvodů žalobní námitku zamítl.
66. **Ad 5)** Podle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší platí, že pokud by provozem stacionárního zdroje označeného ve sloupci B v příloze č. 2 k tomuto zákonu nebo vlivem umístění pozemní komunikace podle odstavce 1 písm. b) došlo v oblasti jejich vlivu na

úroveň znečištění k překročení některého z imisních limitů s dobou průměrování 1 kalendářní rok uvedeného v bodech 1 a 3 přílohy č. 1 k tomuto zákonu nebo je jeho hodnota v této oblasti již překročena, lze vydat souhlasné závazné stanovisko podle odstavce 1 písm. b) nebo odstavce 2 písm. b) pouze při současném uložení opatření zajišťujících alespoň zachování dosavadní úrovně znečištění pro danou znečišťující látku (dále jen „kompenzační opatření“).

67. Podle bodu III.7. přílohy č. 2 zákona o EIA je správní orgán povinen při zjišťovacím řízení posoudit možnost účinného snížení vlivů.
68. Podle bodu D.4. přílohy č. 3 zákona o EIA je náležitostí oznámení charakteristika opatření k prevenci, vyloučení a snížení všech významných nepříznivých vlivů na životní prostředí a popis kompenzací, pokud je to vzhledem k záměru možné.
69. Žalobce měl za to, že varianta E1b s výdechovým objektem měla být ve zjišťovacím řízení posouzena jako kompenzační opatření pro překročení imisních limitů poblíž komunikací 5. května a Jižní spojky dle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší. Napadené rozhodnutí je v rozporu s bodem III.7. přílohy č. 2 a bodem D.4. přílohy č. 3 zákona o EIA. Názor žalovaného, uvedený na str. 7 napadeného rozhodnutí, že nárůsty znečištění jsou lokalizovány pouze v těsném okolí portálů nového tunelu, a že poblíž komunikace 5. května a Jižní spojky nedochází ke zvýšení koncentrace znečišťujících látek, je v rozporu se správním spisem, konkrétně s údaji na str. 66 a 67 kapitoly 7 rozptylové studie. Dle rozptylové studie byly navíc v oblasti 5. května a Jižní spojky splněny alternativní podmínky pro uložení kompenzačního opatření dle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší.
70. Městský soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí porušilo bod III.7. přílohy č. 2 zákona o EIA. Účinnému snížení vlivů se správní orgán věnoval na str. 25 prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Správní orgán uvedl, že nejprůzračnější dopad na kvalitu ovzduší a veřejné zdraví má varianta E1b s výdechem. Řečeno jinak, varianta E1b s výdechem představuje nejúčinnější snížení vlivů záměru, neboť je k chráněným hodnotám nejšetnější.
71. Oznamovatel neporušil bod D.4. přílohy č. 3 zákona o EIA, protože oznámení vypočítává v kapitole D.IV., str. 109 až 112, opatření k prevenci, vyloučení a snížení všech významných nepříznivých vlivů na životní prostředí.
72. Soud připomíná, že cílem zjišťovacího řízení dle § 7 odst. 2 zákona o EIA není přijetí kompenzačního opatření dle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší, ale rozhodnutí o závažnosti vlivů záměru na životní prostředí, které podmiňuje vedení procesu EIA u záměrů dle kategorie II přílohy č. 1 zákona o EIA. Ze znění § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší vyplývá, že přijetí kompenzačního opatření je podmínkou vydání souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší v případech, kdy v důsledku záměru byl po určitou dobu na rozhodném území překročen některý z imisních limitů. Záporný závěr zjišťovacího řízení sám o sobě neznamená, že nedojde k uložení kompenzačního opatření dle zákona o ochraně ovzduší (shodně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 55 A 12/2019-59, bod 34).
73. Nelze odhlédnout od toho, že správní orgán nepřímou variantu E1b s výdechem označuje za kompenzační opatření, což je zřejmé ze str. 13 a 25 prvostupňového rozhodnutí. Avšak tato skutečnost nezasahuje do práv žalobce, protože nemá v souladu s § 7 odst. 6 věty první zákona o EIA odraz ve výroku prvostupňového nebo napadené rozhodnutí.

74. Žalobce má pravdu, že žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí v rozporu se stranou 66 a 67 rozptylové studie uvedl, že „[...] *nárůsty jsou lokalizovány pouze v těsném okolí portálů nového tunelu. [...] Z rozptylové studie vyplývá, že poblíž komunikací 5. května a Jižní spojky, resp. v místě jejich křížení nedochází k nárůstu koncentrací znečišťujících látek.*“ Toto pochybení však nedosahuje míry, kterou pro zrušení napadeného rozhodnutí vyžaduje § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního. Žalovaný tímto nesprávným tvrzením vypořádal odvolací námitku týkající se kompenzačního opatření. I kdyby správně citoval rozptylovou studii, na konečném závěru by tato skutečnost nic nezměnila, protože uložení kompenzačního opatření není předmětem zjišťovacího řízení, jak soud uvedl výše. Správní orgán navíc při hodnocení vlivů záměru na ovzduší postupoval v souladu s rozptylovou studií, když na str. 12 prvostupňového rozhodnutí konstatoval: „*Nárůst koncentrací byl vypočten pouze lokálně, především (tedy nikoli výhradně, pozn. soudu) v okolí portálů tunelu.*“
75. Městský soud z těchto důvodů žalobní námitce nevyhověl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
77. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu